

Nowa Reforma wychodzi codziennie rano, w niedzielę po południu.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	połrocznie	kwartalnie	miesięcznie
W mieście	120 kor.	60 kor.	30 kor.	10 kor.
z dostawą do domu	144	72	36	12
W Polsce:				
z jednorazową przesyłką poczt.	144	72	36	12
z dwurazową	166	83	41	14
W państwie niemieckim	156	78	39	13
W innych państwach	168	84	42	14

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) opłaca się nadawać wprost do Administracji „N. Reformy” w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Nr rach. poczt. Kasy oszczędności 140,956.

Rekopisów nadsyłać do redakcji nie trzeba.

W Krakowie sprzedawano numerów po 50 h.: w Biurze dzienników S. Sokółowskiego, ul. Trzeciego Maja 1, 6 w Kłurze Pichna, ul. Karola Ludwika 9.

Cena numeru 50 hal.

NOVA

REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

Zamieszkała: Administracja „Nowej Reformy” i wszystkie urzędy pocztowe; w Krakowie: Administracja „Nowej Reformy”, ul. Trzeciego Maja 1, Agencja J. Hopca i A. Salomonowej, ul. Szosańska 9; Biuro dzienników M. Hapczyka ul. Jagiellońska 7; Trafika w Świeżowicach.

Zamieszkała prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: W Łwowie: Biuro dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21; S. Sokółowski, ul. Trzeciego Maja 6; W Jarosławiu: J. Soczyński. W Tarnobrodzie: M. Rookach. W Wiedniu: H. H. Goldschmidt (sprzedaż oddzielnych numerów), I. Wollstein 6. M. D. Kates Naczelny redaktor: H. H. Goldschmidt i W. Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu a. M., Berlinie, Lipsku, Rarysi i Wrocławiu, — E. Mosse, (także w Warszawie, Berlinie, Hamburgu, Moskwie i Norwimberdze) — H. Schalek, Wollstein).

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmują Administracja „Nowej Reformy” za opłatą od mijającego wiersza drobiaziem pismem za raz K 1. — Do numeru niedzielnego i świętecznego 0 50 procent drożej. — Nadesłane po K 3 — od wiersza. — Głosy publiczne po 5 h od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, składowy, pierwszy raz K 2. — Załączniki do „Nowej Reformy” (prezenty, cyfry, ogłoszenia i t. p.) przyjmują za raz K 2 od 100 egzempli, dla zamieszkałych, a K 1 od 100 egzempli dla miejscowych prenumeratów.

Polacy amerykańscy a Ojczyzna.

Kraków, 19 sierpnia.

Zmarły chwila państwa polskiego stała się dla Polonii, żyjącej w diasporze poza obrębem ziemi ojczystej, hasłem do rozważania możliwości powrotu „na Ojczyznę łono”. Widzieliśmy jak ten prąd zaczynał już wzbierać, a prawdopodobnie wzmocni się jeszcze silniej, gdy ustąpi się i wyklaruje sytuacja międzynarodowa i wewnętrzna naszego państwa. Wśród fal powrotnych ludzi największe zainteresowanie, pytanie, jak zachowa się nasze wychodźstwo amerykańskie wobec powrotu. Nie podobna liczyć na to, żeby ogół naszych wychodźców kwapił się do zwrotu w domowe pielesze. Zrosi się zbyt silnie z amerykańskim trybem życia, zbyt intensywnie związała się z nim swą zarobkowością i bytem. Niemniej przeto liczyć się należy z prawdopodobieństwem znacznego napływu, silnego nie tak dalece liczebnością jednostek, jak ich energią, energią i sprawnością gospodarczą, jednostek, które życiu naszemu zaszczycają tę moc inwazyjnego, praktycznego rozniciu, jakiej nam tak ogromnie brak. A jakiej nabyli na podłożu amerykańskich systemów pracy i współzawodnictwa.

Zapowiedzi ku temu miałyśmy zwrotowi, mąż się coraz częściej i coraz bardziej pocieszają. A równoległe z tym prądem powrotnym godzi się zanotować zjawisko drugie, niemienniejsze. Oto Polonia amerykańska znajduje się intensywnie biegiem ojczystych spraw na starym kontynencie i zamierza wdać się w ideę nowej drogi współzawodnictwa w naszym życiu ekonomicznym. Ruch ten — rzecz o charakterystycznej i znamiennej dla umysłowości Polaków amerykańskich, a zdaniem naszym niezwykłej cenna — odbywa się pod podwójnym hasłem, godzącym wyborne dwa tak napozór sprzeczne motywy, jak patriotyzm i rentowość patriotycznego interesu.

Z tych dwóch kierunków wyszła na gruncie amerykańskim myśl stworzenia polskiej floty handlowej, a zapoczątkowała ją założenie polsko-amerykańskiej linii okrętowej, Poland-America Line, z kapitałem 10 milionów dolarów rozłożonym na akcje (shares) po 50 dolarów każda. 10 milionów dolarów, przedłożonych na obecny kurs niestemplowanych koron, oznacza około 400 milionów koron, gdy przed wojną, równało się to jednej ósmej tej kwoty tj. 50 milionów. W każdym razie jest to bardzo poważny kapitał. Zbieranie jego odbywa się pod hasłem: mamy port, mamy dostęp do morza — musimy mieć i własną flotę. Następnie potem uzasadnienie gospodarczo-patriotyczne, uderzające najciężiej w praktyczny zmysł amerykańskiego miłośnika rzeczy ojczystych, godzącego wyborne patriotyzm z pojęciem rentowości.

Oto przykład tego rozumowania. Funct tytoniu kosztuje w Węgrii około 25 centów (ameryk.), w dolinie rzeki Connecticut 50 cent. Produkcja go przeważnie polscy farmerzy, a za pośrednictwem obcych kupców dostaje się ów tyton do Warszawy, gdzie już kosztuje 4 do 8 dolarów. Dlaczego? Naprzód zarabia pośrednik amerykański, potem okręt angielski, potem pośrednik holenderski, potem kupiec niemiecki, a kosztu tego paska ponosi ostatecznie Polak, palący cygaro w Krakowie lub Warszawie. Inaczej będzie jeśli postaramy się o własne składnice i własną flotę. »Wtedy zarobi lepiej Polak-farmer, zarobi Polak-akcyonariusz linii okrętowej, Polak-urzędnik, Polak-marynarz, Polak-magazynier, a przedewszystkiem rząd polski, który za pieniądze zaszczerpane podniebie dobrobyt ludności, łożąc na jej kulturę i oświatę. Ze polskie przedsiębiorstwo okrętowe musi być rentowne, tego dowodzi tabela, wykazująca na przykładzie niewielkiej kompanii okrętowej, iż płacąc od 10 do 28 procent dywidendy. Dla Polaka zakupno akcyjny oznacza tedy wyborny interes, gdyż zamiast 30

dolarów od tysiąca, złożonego w kasie oszczędności, może mieć dochodu sto lub 230 dolarów. Polsko-amerykańska linia okrętowa zamierza wprowadzić ruch z Polską przy pomocy skombinowanych okrętów pasażersko-towarowych o pojemności 7.500 rej. ton brutto. Typ ten jest najbardziej ekonomiczny, gdyż okręt taki posuwający się z szybkością 11 węzłów na godzinę (20 kilometrów) zużywa w ciągu 24 dni tyle węgla, co jeden zwykły okręt pasażerski na jedną dobę. Czynimy te niezwykle charakterystyczne szczegóły na podstawie broszurki agitacyjnej, wydanej w Chicago w bieżącym roku, nakładem Poland-America Line p.t. »Polska flota handlowa«. Broszura zdobi odbitka akcyjna, wystylizowanej w języku angielskim, lecz tak nieszczerliwie odbitej, że nie możemy w całości podać tekstu. Tytuł opiewa: Poland-America Line, Capital Stock dol. 10.000.000, porzem tekst: This certifies that (tu wymienia się nazwisko subskrybenta). U dołu w dekoracyjnym okolicie: Shares dol. 50 each. Z boku pieczęć towarzystwa, które powstało w Chicago na prawach stanu Illinois.

Obok tych usiłowań, świadczących tak chlubnie, choć po naszym nieco zbyt — oryginalnie... o pałającym naszym Polakach, nie mających zamiaru rozstać się z przywiązaniem do amerykańskiej, należy zwrócić uwagę na tendencje powrotowe do ojczyzny, tendencje, których wykładnikiem i reprezentantem jest bawilijski w Warszawie profesor uniwersytetu w Toledo (St. Jedn.). p. Gwiazdowski, który w gimnazjalnym amundurku opuścił ojczyznę, by wrócić do kraju wybitnym fachowcem, doświadczonym we wszelkich dziedzinach pracy amerykańskiej. Działalność na naszym gruncie jako wybitny stowarzysz polskiej mechaniki w Ameryce, liczącego 1.500 człon-

ków, z których znaczna część zamierza wrócić do ojczyzny celem stworzenia w Polsce rodzimego przemysłu na wzór amerykański. Towarzystwo to, mające skupić milion dolarów kapitału akcyjnego, chce założyć wzorową fabrykę, przy której funkcjonować będzie szkoła rzemieślnicza, mająca przygotować wyszkolone kadry fachowych pracowników. Obok akcyjny wywódcę rozwinięciem równoległą czynność handlową, zakładając po kraju filie swych wyrobów. Przy filich tych będą się zimą odbywały czterotygodniowe kursy dla rolników, celem zaznajomienia ich z typami maszyn, ich obsługą i naprawą. Będzie to tedy fabryka maszyn rolniczych, która pełnić może naszą produkcyjną rolę w dziedzinie intensywniejszego niż dotąd wytwórstwa. Pierwsza grupa tych pionierów polskiego przemysłu na wzór amerykański ma już przybyć do nas w ciągu najbliższych kilku miesięcy. Prof. Gwiazdowski rekognoskuje teren i — agituje.

Na stosunki nasze zapatrzuje się pesymistycznie. Razi go anarchia robotników i anarchia przemysłowców. Bez niej niemożliwy uruchomienie nasz przemysł w ciągu sześciu miesięcy. »Ale na to trzeba pracować. A wy tu, od ministra do woźnego, nie macie gajęcia co to jest praca. O to jego poglądy, wyrażone na jednym z liścików i liście nieuczestniczących odczytów. Mimo to nie traci nadziei. »Cale reszcie rodaków napłyną z Ameryki. Wniosła amerykańskiego ducha przedsiębiorczości, nauczyła Polskę amerykańskich metod pracy i nie wątpię — głosi prof. Gwiazdowski — że przy wrodzonych Polakom zdolnościach przemysł nasz wkrótce zakwitnie i zajmie należne mu miejsce.

Oby się to jak najprędzej przyobiekło w naszą zjawę...

Rozpaczliwa samoobrona ludu górnośląskiego.

Warszawa, 19 sierpnia. »Gazeta Polska« donosi w nadzwyczajnym wydaniu:

Dziś o godz. 1 po południu z nad granicy Śląska Górnego nadeszły pewne i stwierdzone wiadomości, które opiewają, że na Śląsku Górnym wybuchło zbrojne powstanie.

Od szeregu dni panował strach we wszystkich kopalniach, zakładach przemysłowych i fabrykach. Głównym zadaniem strajkujących było otwarcie granicy od strony Kongoswki. Władze niemieckie zastosowały represje, a ich postępowanie wyzerpało wreszcie cierpliwość ludności śląskiej.

Lud robotniczy podjął przeciw przesładowcom powstanie. Robotnicy rzucili się na Grenzschutz i rozbroili go.

Dotychczas następujące miejscowości są opanowane: Pszczyna (Ples), Boisków, Jedlita, Pichów. Grenzschutz rozbrojony. Kolejne stają się.

Warszawa, 19 sierpnia (Telef. pryw.). Na Górnym Śląsku w następstwie represji, jakie władze pruskie zastosowały do strajkujących robotników polskich we wszystkich kopalniach i zakładach przemysłowych, ludność polska robotnicza wzniosła powstanie. Ochotnicy rzucili się na oddziały Grenzschutzu. Wedle dotychczas nadeszłych wiadomości ludność polska opanowała po rozbrojeniu oddziałów Grenzschutzu Katowice, Pszczynę, Boisków, Jedlita i Pichów.

Piotrowice, 19 sierpnia (Telef. pryw.). Wczoraj o godz. 4 po poł. żołnierze niemieccy opuścili posterunki graniczne. Jak ludność pogranicza niemieckiego donosi, wojsko niemieckie wycofało się wraz z artylerią z Mysłowic traktem, prowadzącym do Katowic. Ludzie, którzy przedostali się do Mysłowic, opowiadają, że od kilku godzin niema już tam żołnierzy niemieckich.

Warszawa, 19 sierpnia. (PAT). O wybuchu

waiki z Niemcami na Górnym Śląsku otrzymujemy następujące szczegóły: Ogłoszony stan obłężenia i stosowane przez Niemców represje wywoływały ogólne wrzenie. Bezpośrednim powodem wybuchu był napad Niemców na śląski posterunek w Piotrowicach, przyczem wywalała się żywa strzelanina. W starciu było wielu rannych i zabitych. W odpowiedzi na gwałty i napady niemieckie ludność clemleżna rzuciła się samoradnie i rozbroiła załogi »Grenzschutzu« w powiatach: pszczyńskim i pichowskim. Hasłem do poważniejszych walk w powiatach: rybnickim, pszczyńskim i gliwickim było wstrzymanie ruchu na linii kolejowej w Bieruni, Mikolów. W ostatnich godzinach ruch powstających przerzucił się na obwód katowicki i bytomski, gdzie wzięte opanowane zostały przez ludność polską. Niemcy trzymają się w niektórych miastach, podczas gdy Polacy opanowali Górną, Wołów, Jedlita, Boisków, Pszczynę, Hutę Bismark i t. d. Dziś o godzinie 4 po południu aeroplan niemiecki obrzucił granatami posterunek na moście w Szopienicach. W walce, jaka się z tego powodu wywalała, dwaj żołnierze niemieccy zostali rannymi. Niemiecka strona mostu w Szopienicach obsadzona jest przez posterunki powstające. W nieobjętych ruchem powstańczym obwodach Niemcy masowo wywożą ludność polską samochodami w głąb Niemiec.

Warszawa, 19 sierpnia. (PAT). Oddziały powstające z powiecie pszczyńskim zostały przez nadeszłe posiłki niemieckie wyparte na teren państwa polskiego.

Sosnowiec, 19 sierpnia. (PAT). Dziś o godzinie 4 po południu aeroplan niemiecki, krążąc nad granicą polsko-śląską, zniżywszy lot do możliwych granic, zaczął ostrzeliwać z kulomiotów oddział policyantów polskich w Sosnowcu, stojących w pobliżu mostu szopienickiego. W odpowiedzi na zaczepkę niemiecką

policyanci polscy strzelali kilkakrotnie do latawca niemieckiego. Na to zareagowali żołnierze niemieccy, strzelając po stronie niemieckiej mostu szopienickiego. Dali oni do policyantów polskich kilka salw, przyczem dwaj policyanci zostali rannymi. Policyanci polscy odpowiedzieli ogniem. Jeden ciężko ranny Prusak, widząc zbliżającego się do niego policyanta polskiego, który chciał mu udzielić pomocy, wyjął granat ręczny i chciał go rzucić na policyanta. Zbrodnicy ten zamiar żołnierza pruskiego zdano udrammnić. Most w Szopienicach strzeże obecnie po stronie śląskiej straż powstańcza. Na całym pograniczu słychać ustawicznie huk strzał karabinowych.

Warszawa, 19 sierpnia. (PAT). Rząd polski wskazywał od dłuższego czasu na groźne skutki nadzwyż władz pruskich na Górnym Śląsku, nie mógł jednak sam żadnych decyzji wydać przedsięwzięć kroków, gdyż warunki traktatu pokojowego nie dają mu możności bezpośredniego działania. Ostatnie wypadki na Górnym Śląsku potwierdziły przewidywania rządu polskiego i powodują wreszcie powołanie czynników do stanowczych kroków przeciw nadzwyż i okrucieństwom władz pruskich i ich organów. Rząd polski domaga się tego powołania z całą stanowczością.

Oświęcim, 19 sierpnia (Telef. pryw.). Na Górnym Śląsku przybyło do samorządnej samoobrony ze strony ludności polskiej. Powodem wybuchu były prowokacje Grenzschutzu, a także oddziały »Reichswehru«, które doprowadziły do ogólnego strajku. Wybuch jednak nie nastąpił równocześnie, co miałyby niekorzystnie. Początkowo odnieśli Polacy w powiecie pszczyńskim i rybnickim, w którym zajęto nawet pocąg pancerny. Oddziały niemieckie odebrały następnie opanowane przez Polaków miejscowości, dopuszczając się bestialskich okrucieństw nie tylko nad ludnością, uczestniczącą w walce, lecz także i nad tą, która się jej biernie przypatrywała. Wojsko polskie, rozlokowane od strony Dziedzi i Oświęcimia, jak dotąd, zachowuje się neutralnie.

Warszawa, 19 sierpnia. (PAT). Jak się dowiadujemy, dzisiaj o godzinie 4 po południu wyjechała do Warszawy deputacja z Górnego Śląska, która udaje się do Naczelnika państwa, do prezydenta ministrów, do marszałka Sejmu i do generała Hallera z prośbą o natychmiastową pomoc dla mordowanej przez Prusaków ludności śląskiej.

Strajk na tyłach armii Hallera.

»Naprzód« donosi: We wtorek rozpoczął się generalny strajk górników Zagłębia Dąbrowskiego. Stanęły wszystkie kopalnie, zatrudniające około 35 tysięcy robotników. Strajk ma charakter ekonomiczny. Wybuch go został spowodowany niestępliwością i zaślępieniem klasowej kapitałistów, jak również niezaradnością rządu.

»Niemieckie« Informacje o sytuacji na Górnym Śląsku. Wiedeń, 19 sierpnia (Telef. pryw.). »W. Allg. Ztg.« donosi z Katowic: Sytuacja na obszarach przemysłowych jest bardzo poważna. W wielu miejscowościach toczą się walki między wojskami a powstańcami. Ubiegłej nocy napadli powstańcy kilka miejscowości. Wszelkie zamachy polskie zostały stłumione. Wojska polskie napadły na niemiecką załogę w Bytomiu. Jeden podoficer otrzymał postaw w bruzach i skonał. Kilku żołnierzy niemieckich zrobiło użytek z granatów ręcznych, poczem Polacy cofnęli się. Do Bytomia wysłano znaczne posiłki, by wytrzeć z miasta Polaków.

Wiedeń, 19 sierpnia. (Telef. pryw.). »Wiener Allg. Zeitung« donosi z Berlina: Niemiecki minister wojny, Noske, oświadczył w sprawie sytuacji na Górnym Śląsku, co następuje: Naczelna komenda we Wrocławiu spodziewa się, że będziemy wkrótce panami sytuacji. Dziś obsadzono zostały wojskiem wszystkie kopalnie.

Potwierdzają się wiadomości o akcyj regularnych wojsk polskich, a mianowicie armii Hallera. Prawdopodobnie jest również współdziałanie czynników komunistycznych z legionami polskimi.

(Niemcy starą metodą zaczynają między rzeczy prawdziwe zamieszanie kłamstw i insynuacje. Rzeczono współdziałanie legionów polskich z komunistami na Górnym Śląsku jest próbą odwrócenia faktu dowiedzionego, iż komunistów o ile są w Polsce, są notorycznymi agentami pruskiej ochrony, których Niemcy przygotowują od dawna do wywołania przewrotu w państwie polskim. — Przyp. Red.) Znałkiewicz, generałem Dowbor-Muśnickim.

Gen. Zieliński na ważnym posterunku

Warszawa, 18 sierpnia. (Telef. pryw.). Dotychczasowy dowódca trzeciej dywizji legionów, generał Zieliński, został mianowany dowódcą generalnego okręgu w Poznaniu. — W tej sprawie był generał Zieliński na posłuchaniu u Naczelnika państwa, następnie odbył szereg konferencji z ministerstwem spraw wojskowych i z naczelnym wodzem armii polskiej.

Sojusz Polski z Petlurą.

Warszawa, 18 sierpnia. (Telef. pryw.). Do Warszawy przybyła nadzwyczajna misja ukraińska, wysłana przez rząd Petlury. Misja zapotrzebowana jest w rozległym pełnomocnictwa polityczne, ekonomiczne i wojskowe.

W skład misji wchodzi: Filipczuk, Pawlak i Tulb. Celem misji jest uregulowanie stosunków między Polską a Ukrainą i nawiązanie porozumienia co do wspólnej akcji przeciw bolszewikom.

Wysłannicy Petlury byli już na posłuchaniu u Naczelnika państwa i konferowali z wicepremierem spraw zagranicznych. Delegaci ukraińscy oświadczają, że Ukrainę nie urządzają żadnych pogromów na Ukrainie, że obecnie armia ukraińska liczy 250 tysięcy żołnierzy, że w Kamieńcu, gdzie jest siedziba rządu Petlury, bawia obecnie misje wojskowe: amerykańska, angielska, francuska i rumuńska. Co do wiadomości o nawiązaniu rokowań Petlury z bolszewikami, to te wiadomości nie są prawdziwe. Ukraina gotowa jest walczyć nie tylko przeciw Rosji bolszewickiej, jak i przeciw Rosji reakcyjnej. Petlura do federacji z Rosją zupełnie nie dąży. W razie, gdyby generał Denikin usiłował zdobywać Kijów, to przeciw niemu walczyć będzie Petlura, jak również oddziały powstańcze.

Między narodówką a Głicią wschodnią

Wiedeń, 19 sierpnia (Telef. pryw.). Ukraińskie biuro prasowe donosi z Lwowa:

Międzynarodowa konferencja socjalistyczna w Lucernie powołała jednomyślnie uchwałę, w której protestuje przeciw podziałowi cyfrowo-ukraińskich obszarów między obecne państwa narodowe a w szczególności przeciw przyłączeniu Galicji wschodniej do Polski (?). Protest zawiera też żądanie natychmiastowego wycofania armii polskiej z Galicji wschodniej. Konferencja uznała zupełną niezawisłość i suwerenność ukraińskiej republiki ludowej i wzywa konferencję pokojową w Paryżu, by Ukrainę uznała jako państwo samodzielne i przyjęła do Związku narodów.

(Odbudowa międzynarodówki w Lucernie rozpoczyna się, jak z powyższej informacji wynika, pod hasłem zamaskowanej walki z Polską. Opinia publiczna polska potrafi jednak z tego wywagnąć należyte konsekwencje. Przyp. red.)

ZYGMUNT SIERAKOWSKI

(DOLĘGA)

WSPOMNIENIE W PIĘDZIESIĄTĄ SZOSTĄ ROCZNICĘ JEGO MĘCZENSKIEGO ZGONU.

(Dokończenie).

Były to szczęśliwsze chwile dla jego wyprawy i wyposażenie ludu dodawało mu otuchy, ale Moskwa, pobita pod Gienetami, i zastraszona ruchem ludowym, wywołanym przez Dolęga na Żmudzi, zaczęła gromadzić przeciw niemu znaczne siły pod generałem Łanckim. W tym czasie Sierakowski skierował się ku granicom Kurlandii, zawadził o lud litewski, który nie tylko nie opierał się z powstaniem, iż Żmudzi, lecz okazał się dla nich niechętnym: uciekał przed powstańcami do lasów, unosząc z sobą żywność. Zdaje się, że ten ruch ku Kurlandii miał na celu zajęcie Lipawy, portu bałtyckiego, dokąd mogłaby przyjechać broń, spodziewana i rzeczywiste dążąca z Anglii, ale ta wyprawa morska pod Lipawą została przez zbieg okoliczności sparaliżowana.

Sily Dolęgi, skupione pod Birzami, były nagle przez znacznie przeważającą liczbą wojska Ganeckiego zaatakowane. Wywiązały się pamiętne bitwy pod Birzami d. 7, 8, 9 maja. Powstańcy stawili silny opór: Imiona Kolszki i Pawła Wivulskiego okryły się tam chwale. Oba oni na czele swych oddziałów szli, zagro-

wając do boju. Wivulski, pełen zapału, młody poeta, prowadzący swych kosynierów, był ciężko ranny, a major Antoniewicz, nader doświadczony w licznych bojach na Kaukazie, poległ wraz z kilkudziesięciu żołnierzami... Krwawy ten siew miał miejsce w trzecim dniu bitwy, której koniec położyła nie i śmiertelne zmniejszenie naszego żołnierza. Nieprzyjacieli nie wznowił ataków; pomimo swych zwycięstw, powódzenie nie miały w tym celu. Ku końcowi tego trzydniowego boju, może najbardziej zwyciężonego wśród bitew powstania styczniowego, Sierakowski otrzymał ranę, nie tylko niebezpieczną, ale bolesną, w okolicie kregostipa. Nie pozwoliło mu na sprawowanie dalszej dowództwa. Zanim odwieziono go do ambulansu, do niedalekiego stantard dworku Kościelkowskiego w Skobiszka, zdał on dowództwo oficerowi artylerji, Łaskowskiemu, a w czasie, gdy opatrywano mu ranę, wezwał kosynierów, po dwóch z każdego batalionu i dziękując im za dowody nęstwa i poświęcenia, zachęcając do wytrwania na tej drodze, oświadczył, że wkrótce po wyłączeniu się z ran do nich powróci...

Rzeczna to była chwila potęgająca wodza z tym wieśniaczym zbrojnym ludem. Wódz mocno zbolaty, nawałt leżący na trawie, mówił tym beziemiennym bohaterom słowa uznania, otuchy, nadziei rychłego połączenia się z nimi; cienie nocy ich otaczały, słaby tylko blask dogasającego ogniska, padający na mrokiem smutki okryte twarze żołnierzy, wskazywał, że ich mejących sercach toczyła się walka nadziei

z rozpaczą... Przeczuli, że go już nie ujrzą, że promienie dnia chwały dla nich znikną...

Przebieganie tych serc milujących, anyśłów prostaczych przedk się ziściły... Sily nieprzyjacielskie oraz to nowe napływały, liczne podjazdy przebiegały okolicę Birz: jeden z takich podjazdów wpadł do dworku Kościelkowskiego, w Skobiszkach, gdzie zastał rannego Sierakowskiego i czuwających przy nim Kolszki i Kopakowskiego. Wszystkich trzech ujęto i pod mocną strażą zawieziono do Wilna... Losy Sierakowskiego już w owej chwili rozstrzygniętymi zostały. Kto żył w owych czasach, ludzie się nie mógł, iż w sposób barbarzyński stracono on zostanie...

Nie tylko losy Sierakowskiego rozstrzygnęła bitwa birzańska, lecz zarazem losy powstania na Żmudzi, i w ogóle powstania litewskiego. Jeszcze Narbut w grodzieńskim, jeszcze kilku innych powien czas opierał się, jeszcze Mackiewicz długo trwał na Żmudzi, ale już na szerszą skalę powstanie na Litwie nie rozwinęło się od tam. W maju nadesłany Murawiew na wielką radę Litwy, najbardziej skrajną i barbarzyńską represją zdołał je przerwać i stłumić, chociaż jego blaski dogorywały do końca 63 r. Sierakowski, w więzieniu wileńskim osadzony, był badany i leczony. Leczono go, bo chcieli co prędzej po wyłączeniu powiesić... Cała procedura badań i sądu zwykłą tylko była ceremonią: z góry już przeznaczony był na stracenie. Zbytecznym dodawać, iż się zachowywał z całą godnością wobec moskiewskiej

inkwizycji, żonie zalecił, aby nie czyniono żadnych starań o ulżenie jego losu, gdyż nie nie pomagał, ani zaś ubliżał biedę. Sedzimo zaś oświadczył, że nie uznaje ich za sądziów i tłumaczył się wobec nich nie będzie... Co do planów swej wyprawy tyle tylko usłyszał od niego: »W ciągu dwóch tygodni zebrałem dwa tysiące, w ciągu dwóch miesięcy miałbym armię z dziesięć tysięcy«...

Wyłączenie z ran szło powoli. Postanowiono więc powiesić go przed wyłączeniem. Bolesław Kolszko już 9 czerwca zawiadł na szubienicy... Sierakowskiego dnia 27 czerwca 1863 r. jeszcze z ran nie wyłączonego, wywieziono na przedmieście Wilna, Łukiszki — zwykłe miejsce trawienia Polaków podczas powstania styczniowego — i tam go o godzinie 11 rano powieszono. Do ostatniej chwili życia nie tracił on wiary w zwycięstwo polski. Tradycja twierdziła, że w więzieniu nakreślił czterowiersz, spotykany wówczas w Wilnie: »Jedynym żalem będę przejętym — gdy z życiem przyjdzie rozstanie... Ze żyć nie będę w dniu wielkim. Świętym — Gdy Matka-Polska powstanie... Taż sama tradycja twierdziła, iż kiedy go wieszono do Wilna, i spotkano prowadzonych jeńców powstających, a oficer moskiewski wyraził się: »patrz pan, ile jest nieszczęśliwych z pańskiej winy, miał on odrzec — »to nie są nieszczęśliwi, to są krwawe nasiona, z których polskiej wyrosną kwiaty białe: potrzeba, aby Polska przypominała się, aby o niej nie zapomniano... Zapomniano jednak... Całe półwiecze upły-

nęło w zupełnym zapomnieniu o Polsce przez wszystkie ludy świata. Kamień grobowy przytłaczający pierś narodu żywym pogrzebanego, zdawało się, iż ostatnia iskra nadziei zmartwychwstała na zawsze zagasła; lecz krwawa ziarna wolał kielkowały, aż powoli, w głębi grobów zapomnianych, niejednokrotnie wystawionych na urągawości własnych synów — i biały kwiat wolności coraz bardziej kruszył, rozszarpał skorupę sarkofagu, wyrastał z głębin marzeń i cierpienia stulecia. Oglądamy dzisiaj wspaniałe oazy eud niezmierzony... w pięćdziesiątą szóstą rocznicę zgonu Sierakowskiego na szubienicy, w Wilnie, przyjeżdżają do Wersala pełnomocnicy Niemiec, by nazajutrz własnoręcznie podpisać stwierdzenie, że się wyzkaża tego, co Prusy niegdyś Polsce zagrabili... Austrija nie istnieje... Rosja, wewnętrznymi strasznymi przewrótami znikająca, już teraz nie sięga po ukołchane przez Sierakowskiego Wilno, już nie rozkazuje w jego kołcho, w ziemi Łuckiej, na Wołyniu, a u jego grobowca, zdeptanego i stop wzgórz Ponarskich, wschozi jutrenka wolności dla szerepów Polski i Litwy.

Krwawy posiew, lubo długo kielkował, nie poszedł na marne.

Maryan Dubiecki.

D. 27 czerwca 1919 r. w Krakowie.

Bulgarii zawody i nadzieje.

(Od naszego korespondenta).

Sofia, d. 15 lipca 1919 r.

(Blokada Bulgarii. — Falszywe pogłoski i dążenia sąsiadów. — Faktyczny stan rzeczy. — Spokój i równowaga. — Jednostka w polityce zagranicznej. — Charakter okupacji i stosunek Bulgarii do okupantów. — Armia bułgarska. — Lud i inteligencja. — Stan rolnictwa, przemysłu i handlu. — Zależności państw ententy. — Nadzieje Bulgarii.)

Od październikowej kapitulacji Bulgarii słuch o tym nieszczęśliwym kraju niemal zupełnie zaginął. Szczelne zamknięcie jej granic przez blokadę państw ententy odcieło ją kompletnie od reszty świata, pozbawiając jej mieszkańców nie tylko możliwości wyjazdu i powrotu do kraju, utrzymywania stosunków handlowych z zagranicą, ale nawet pocztowego i telegraficznego znośności z resztą świata. Nie dziwnie, że w takich warunkach do prasy europejskiej przeciekały tylko bardzo ulamkowe i rzadkie wiadomości, przepuszczone przez gęste sito cenzury państw zwycięskich. Częściej szerzyły się wśród tej prasy wiadomości zgoła fałszywe, celowo wytworzone przez wrogię Bulgarii agencje telegraficzne mitych państw sąsiednich, usiłujących z jednej strony podkopać reszki zaufania i poparcie Bulgarii wśród państw ententy, z drugiej zaś wywołać ferment niezadowolenia, walki wewnętrznej, rozruchy, któreby ewentualnie daly powód małym sąsiadom do włączenia się do wewnętrznych spraw Bulgarii i jej okupowania. Wiadomości te, (zwłaszcza o bułgarskim bolszewizmie), jak i równoczesne podkazywanie pewnych niezadowolonych żywiołów bułgarskich przeciwko rządowi, powtarzały się sporadycznie podczas każdego momentu, w którym sprawa Bulgarii występowała na forum międzynarodowe, jak np. podczas konferencji o zawieszeniu broni (październik 1918), w czasie konferencji salońskiej nad szczegółami kapitulacji bułgarskiej (grudzień 1918), w okresie obrad socjalistów w Szwajcarii (marzec 1919 r.) i wreszcie od paru tygodni, gdy kongres pokojowy rozpoczął rozpatrywać sprawę granic Bulgarii.

Jaki obraz stanu Bulgarii zarysowywał się z tych tendencyjnych wieści, łatwo sobie przedstawić. Bulgaria na ich tle — to chaos rozpryskający się w gruzach państwa, to nowe, niebezpieczne dla Europy źródło bolszewizmu, to klubowisko walk partyjnych, toczących organizm państwowy, dla którego niemasz innego ratunku, jak tylko w zupełnej okupacji kraju przez armię zwycięzców i w poddaniu bezwzględnej kontroli całego jego życia politycznego i społecznego.

Tymczasem faktyczny stan rzeczy przedstawia się zgoła odmiennie. Bulgarii, jeżeli cokolwiek wygrywa, dzisiaj swoich nieprzejednanych wrogów, to właśnie jeno tym spokojem wewnętrzny i równowagą społeczną, tylko tym racjonalnym zmysłem panowania nad nerwami i umiarem, daniem ciepłoty i umiarkowania, zdolnością wreszcie organizacyjną i solidarnością na szew. Choć i w Bulgarii nie brak różniczek politycznych, choć walki polityczne przybrały i tam w ostatnich czasach bardzo ostre formy, choć nie ustala dotychczas niemierna nagonka pod hasłem: kto winien? — a kto uratował? — przecież ferment ten i tarcia nie wychodzą poza granice Bulgarii, nie przybierają cech upokarzającego elagania się przed sądem ententy — jak to niestety bywa wśród innych nędznych państw — nie eskalują opinii narodu w Europie, ani jego polityce zewnętrznej. Przeciwnie, poza zasadniczym potępieniem polityki Ferdynanda i Radosławowa, którzy, jak się pokazało, byli zupełnie na usługach Niemiec, a do czego dziś już się nie wraca, front zewnętrznej polityki bułgarskiej jest wzorowo jednolity, zwarty i niezachwiany.

Czy zdoła on odprzeć, mimo wszystko, napór wrogich sąsiadów, jęczących niestannym wśród ententy przeciwko Bulgarii, czy zdoła obronić najczulsze dla ambicji i dążeń narodowych punkty na tym froncie — to stanowi jeszcze bardzo ważne pytanie, którego rozstrzygnięcie zależy jeszcze od wielu okoliczności postronnych, międzynarodowych, a zapas może tylko w Paryżu.

W każdym razie dodatnie następstwa racjonalnej polityki rządu, a zrównoważenia i spokoju społecznego bułgarskiego, dają się wyraźnie zauważyć w kraju i zagranicą, nie od dzisiaj — lecz już w kilka tygodni po kapitulacji Bulgarii. Bezpośrednie zotknięcie się przedstawicieli ententy z tym narodem, objęcie pewnych części kraju w okupację wyszło tylko na korzyść interesom bułgarskim, otworzyło bowiem oczy państwu na istotny stan rzeczy w Bulgarii, nauczyło ich cenić i szanować rozum polityczny i zmysł państwowo-organizacyjny młodego narodu.

Toż formy t. zw. okupacji Bulgarii szybko zaczęły się zmieniać. Już po pierwszych tygodniach przybrały charakter chłodnych spraw, czasem nawet surowych, ale zawsze żywych i dających do porozumienia stosunków pomiędzy władzami państw ententy a rządem bułgarskim. Poza kilka pozagranicznych punktami strategicznymi, o obsadzeniu kraju przez wojska zwycięskie przestała być mowa. Żołnierza, czy oficera greckiego, serbskiego, czy rumuńskiego nie znalazło na przestrzeni całego kraju ani na lekarstwo. Ta garstka, jaka znalazła się w stolicy, potrzebna była do najkonieczniejszych posług przy specjalnych misjach wojskowych; pozatem obchodzenia punktów strategicznych dokonywały oddziały francuskie, angielskie i najliczniejszo włoskie, które też niebawem — dzięki specjalnej polityce włoskiego rządu — przeleły do roli okupantów do stosunku niemal braterskiej broni wobec dzielnej i wcale nie zdemoralizowanej armii bułgarskiej i jej świetnego ciała oficerskiego. Blisko milionowa do niedawna armia bułgarska zmalała wprawdzie do jednej trzeciej (250.000), odwieczna jednak nowym i zdrowym narybkiem, u góry zaś oazyszczona od garści skompromitowanych na rzecz Niemiec jednostek, stanęła od razu w tych ciężkich czasach na wysokości zadania, ba — nawet zdobyła sobie wkrótce jednolite uznanie przedstawicieli wojskowych wszystkich zwycięskich mocarstw. Ostatnie parady i rewie armii bułgarskiej w ciągu tego lata, podczas uroczystości państwowych, były naprawdę świętem narodem, w którym nie tylko masy bułgarskiego narodu brały entytywny udział, ale byli na nim obecni i po-

lityczni i wojskowi przedstawiciele ententy, nie szczędząc pochwał i uznania dla znakomych postaci i ducha bułgarskiego żołnierza. Jakim jest ten duch, tego najlepszym dowodem, że zdołał on w końcu przełamać opór i brnąć zaufania najbardziej nieprzejednanych z czynników wśród okupacji, Francuzów, którzy dzisiaj sami z doskonałym skutkiem posługują się bułgarskim żołnierzem. W momentach decyzji, jak np. w ostatnich tzw. „komunistycznych” rozruchach nad Dunajem), o które taki alarm zrobiła wroga Bulgarii prasa sąsiednia, a które podziały na zachowanie się rzeźni francuskiego, aniżeli bułgarskiego żołnierza — wywarły bywały stałe przez władze okupacyjne wojska bułgarskie i wywiązują się zawsze najlepiej ze swego zadania, nie dopuszczając przytem do zbyt wielkiej krwi rozlewu.

Jeżeli takie są losy, zachowanie i duch dzisiejszej armii bułgarskiej, cóż mówić o społeczeństwie samym? — Że na dzień dzisiejszy ogólnie leży pewne przygnębienie, to rzecz zrozumiała i konieczna wobec rozwiązania się najczerniejszych marzeń Bułgarów o ostatecznym zjednoczeniu wszystkich ziem, zamieszkiwanych przez nich, w jedną, potężną całość. Odczuwa to jednak w pierwszym rzędzie inteligencja i armia; chłop bułgarski, który stanowi dziewięć dziesiątych całego społeczeństwa, mało odczuł ten zawód, przeszedł nad nim ze stoickim spokojem do porządku dziennego, witał radośnie tylko pokój. Najazutrz po demobilizacji szedł już za plugiem, stał za ładą, czy warsztatem, imając się dawnej swej pracy i myślał o zysku, którego łaknie — zjawisko powszechne dziś wśród ludu i nie-ludu — wprost namiętnie. Rolnictwo tedy (choć nie zaopatruje miast w żywność), dzięki chłopu bułgarskiemu, wróciło rychło do dawnej swej normalnej miary i warunków. Gorzej natomiast — jak rzecz z handlem i przemysłem. Wprawdzie koleje, poczty i telegrafy, mimo okupacji, pozostały najzupełniej w rękach Bułgarów, ulegając jedynie pewnej kontroli okupantów — zamknięcie atoli granic kraju dla wywozu i przywozu, najfatalniej odbiło się na zawsze tak ożywionym handlu bułgarskim i przemysłu. Następstwem tego był do maja br. (tj. do częściowego zniesienia blokady) zupełny brak w całej Bulgarii wyrobów fabrycznych, sukna, ubrań, obuwia, artykułów toaletowych etc., następstwem tego wreszcie i szalony spadek monety bułgarskiej (lwa), do jednej czwartej franka francuskiego, co dopiero w maju b. r. zaczęło ulegać powolnej zmianie na lepsze.

Już z powyższego da jasno zarysować się linia polityczna dzisiejszego rządu, Podora Todorowa. Hasłem jego jest: w kraju utrzymać spokój za wszelką cenę, linia polityki zagranicznej jest niby przedłużeniem poprzedniej, a dewiza jej brzmi: doprowadzić do porozumienia i zgody z Ententą, znowu za wszelką cenę, choćby i kosztem wielkich ofiar z narodowych dążeń i nadziei. Ze była to ofiara znaczna, na to rząd i naród bułgarski są dostatecznie przygotowani. Pierwszą ofiarą państwa niezawodnie Macedonia, owa nieszczęsną, krwią od lat tysięcy oblewającą się, męcząca ziemia. Odcieczmy sen o połączeniu się z macierzą, tak bliski już spełnienia, rozwiast się beznadziejnie. Zrozumieli to sami Bułgarzy i, nie stawiając jej wcale w rzędzie postulatów, żądają jeno sprawiedliwości, równouprawnienia dla swoich współrodaków, żądają stworzenia z Macedonią autonomicznej jednostki politycznej pod opieką i kontrolą Ameryki lub Ligi narodów. Natomiast całą siłą zranionej dumy narodowej i poczucia krzywdy, wobec goryczy hasła o prawach narodowości, protestują przeciwko głośnym zamiarom Serbii odtworzenia od Bulgarii najdroższego pasa ziemi absolutnie bułgarskiej, między miastem Wilkyniem nad Dunajem i rzeką Strumą u wybrzeża morza Egejskiego. To samo się odnosi i do przeróżnych pretensyj Grecji, pragnącej nie tylko zupelnego odciecia Bulgarii od morza Egejskiego i zagrabienia całej południowej Tracji, ale nawet antycznych kolonii nędy greckich na morzu Czarnem, jak Anchialo, Sopol, Heseumna, ba, nawet Burgas i Wana. Te jednak pretensje nawet Bulgarii traktując dziś humorystycznie, alia zarówno w dokladnej znajomości tego przedmiotu a ententy, jak i jej sprawiedliwość. W przeciwnym razie o nastaniu pokoju na Bałkanach nie mogłoby być mowy. Wskreszonoż tam stare ognisko nienawiści i walk narodowościowych, podsyconych wzrostem apetytów zwycięskiej Grecji.

Pozostają do obrachunku Dobrudża, o którą w całości pretenduje Rumunia i miała już znaczne szanse jej uzyskania. Z Rumunią też Bulgarii najchętniej radzi się pogodzić, jako z sąsiadem z którym ich łączy największa wspólność politycznych i gospodarczych interesów. W ostatnich czasach polityka Rumunii bardzo sprzyja aspiracjom Bulgarii do południowego pasa Dobrudży, do granicy z przed roku 1913. Bulgarii czekają w spokoju. Nadzwyczajności nie oczekują — zrzecą jednak polityką wśród państw ententy, pomiędzy którymi już dzisiaj mają wiernych obrońców i przyjaciół, trudności z drogi powoju usuwają, a w przyszłości są wiarę nie tracą.

Wl. Dobromilski.

Prawa państwa polskiego.

Pod tym tytułem zaczął profesor dr Władysław Leopold Jaworski wydawać zbiór ustaw państwa polskiego. Nakład dzieła objęła drukarnia Krakowska Spółka Wydawnicza. Obecnie wyszedł pierwszy zeszyt tego wydawnictwa, obejmujący na przestrzeni 258 stron dotychczasowe prawo polityczne państwa polskiego, za czas od 1 lutego 1918 do 18 lipca 1919 roku. Należą tu więc wszystkie wydane dotąd ustawy, dotyczące władz naczelnych państwa, Sejmu, jego kompetencji, wyborów, zwolnienia i t. d., władzy sędziowskiej, zwierzchnictwa nad wojskiem, praw obywatelskich, stanu wyjątkowego, zastępstwa prawnego państwa, kontroli państwa, sądownictwa admini-

stracyjnego. Zeszyt ten uzupełniają jeszcze odrębne przepisy dla Galicji, Śląska, Orawy i Spiszu, tudzież tekst traktatu warszawskiego i traktat mocarstw koalicyjnych z Polską, wraz z listami Clemenceau do Paderewskiego i Paderewskiego do Clemenceau.

Podjęcie tego wydawnictwa przez tak znakomitego, jak profesor W. L. Jaworski, prawnika, zapewnia lukę w naszym życiu publicznym, zarówno, jak prywatno-prawnym, bardzo dotkliwą. Zawierający bowiem autentyczne teksty ustaw „Monitora”, tudzież dzienniki praw państwa, nie są ani dostatecznie rozpo-
wzechnione, ani tak starannie rozsyłane, jak tego wymagają stosunki. Nadto szukane w tych wydawnictwach dotyczących ustaw jest bardzo utrudnione z powodu braku indeksów. Wydawnictwo profesora Jaworskiego zapewnia tę lukę i usuwa trudności w wyszukiwaniu ustaw, ponieważ podaje je w systematycznym porządku, zaopatrując je krótkimi wstępami, w których uwidatnia się znaczenie poszczególnych ustaw.

Następnie zeszyty obejmą prawo administracyjne, prawo i proces cywilny, prawo skarbowe, zarządzenie wojenne i t. d. Zeszyty pojawiać się będą w miarę ukończenia ich druku, który trwa bez przerwy. Całe wydawnictwo skonstruowane jest w ten sposób, że poszczególnie jego działy będą stale uzupełniane. Po wydaniu pierwszej seryi zeszytów, dołączone zostaną szczegółowe indeksy rzeczowe i chronologiczne.

Ne ulega wątpliwości, że szerokie kółła praktyczne interesowanych w pojawieniu się takiego wydawnictwa, powitają je z żywym uznaniem, tem bardziej, że pierwszy zeszyt tego wydawnictwa przedstawia się pod względem formy zewnętrznej, druku i papieru tak dobrze, iż w nieczem nie przypomina dzisiejszych wojennych wydawnictw. Papier dobry satynowany, druk wyraźny i staranny. Książka zatem nie tylko ze względu na treść, lecz także na wykonanie, posiada wartość trwałą.

KRONIKA.

Kraków, 19 sierpnia.

UZNANIE DLA GEN. SYMONA. Gen. por. Symon, dowódca okręgu generalnego Kraków, otrzymał następującą pochwałę:

Z raportu p. generała i wiceministra Sosnowskiego dowiadujemy się o doskonałym stanie wojsk w okręgu generalnym krakowskim pod względem zaopatrzenia, wyżywienia, postawy i wyglądu. P. generał Sosnowski meldował mi również o wielkich postępach w poszczególnych działach służby w okręgu Pańskim, jakoteż o dobrym porządku i dyscyplinie wśród załogi krakowskiej.

Za dotychczasowe tak dodatnie wyniki pracy wyrażam Panu generałowi oraz podległym Mu oficerom, żołnierzom swoją pochwałę i uznanie.

Filsduski mp., Wódz Naczelny. — Za zgodność: Sosnowski, gen. ppot., wiceminister spraw wojennych.

DODATEK DROŻYNIANY. „Monitor Polski” ogłasza rozporządzenie ministra skarbu w przedmiocie wyznaczenia ustawy z dnia 28 lipca 1919 roku, o przyznaniu funkcyjanskom państwowym, naucejcielem publicznym szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożynianego.

ZWIĄZEK URZĘDNIKÓW I URZĘDNIKÓW PRYWATNYCH. Dnia 21 i 22 września br. obradowały w Krakowie walne zgromadzenie delegatów wszystkich Związków zawodowych urzędników prywatnych, działających na terenie Małopolski i Śląska.

Celem tego zgromadzenia jest zrzeszenie wszystkich związków w jedną organizację przy uwzględnieniu autonomiczności poszczególnych związków zawodowych. Odróżnia się 3 związki zawodowych: 1) przemysłowy, 2) handlowy, 3) bankowy, 4) assekuracyjny, 5) leśny.

Delegatów wyrębiają wszystkie istniejące organizacje w sterku i na 50 członków. Szczegóły podaje 3 i 4 numer „Spółki”. Zgłoszenia delegatów przyjmują i informację udziela sekretariat Związku urzędników i przedniek prywatnych, ul. Sławkowska 6, p. 1, Kraków.

WYPŁATY RENT KOLEJOWYCH (zakładu ubezpieczenia od wypadków) za sierpień br. ukończono. Będą kasy stałe, do których mają się zgłaszać właściciele z odcinkiem przekazu pocztowej kasy oszczędnościowej, w wysokości poboru, i orzeczeniem zakładu ubezpieczenia od wypadków.

ZGŁOSZENIE POLSKICH WARTOŚCI MAJĄTKOWYCH NA WĘGRZECH. Na wielokrotne zapytania sier kupieckich, zwróciła się Izba handlowa i przemysłowa w Krakowie do ministerstwa spraw zagranicznych po autentyczny wyświadczenie w sprawie zarządzeń węgierskiego rządu dotyczących kwestii zgłaszania tytułów własności obywateli.

Wedle wyjątków ministerstwa spraw zagranicznych zarządzenie dawnego węgierskiego rządu mówiło o obywatelach zgłaszających wartości majątkowe w posiadaniu obywateli państw obcych odnosi się również do obywateli polskich. Początkowo naznaczony ostatni termin zgłoszeń na 31 lipca został przedłużony do dnia 31 sierpnia br. W dniu 21 czerwca wydało poselstwo węgierskie w Wiedniu komentarz do tego rozporządzenia, zawierający przepis, dotyczący sposobu i formy zgłoszeń i mające ułatwić obywatelom austriacko-węgierskim te zgłoszenia.

Abi i obywatelom polskim ułatwić zabezpieczenie pretensji powierzone ministerstwu skarbu w porozumieniu z ministerstwem spraw zagranicznych, przynajmniej zgłoszenia w Wiedniu tamtejszej ekspozyturze Banku przemysłowego w Krakowie, która przy poparciu polskiego państwa w Wiedniu będzie występowała wobec poselstwa węgierskiego w Wiedniu, jako centralny urząd dla zgłoszeń polskich.

W kraju przyjmować będą zgłoszenia filie polskiej krajowej Kasy pożyczkowej.

Czy wobec upadku rządu węgierskiego na Węgrzech zarządzenie o do zgłoszeń będzie utrzymywane w mocy chwilowo przewidywać się nie da. O jego ewentualnym zniesieniu doniesie na lazie w swoim czasie ministerium spraw zagranicznych.

NIUPRAWNOE REWIZJE. Komenda Straży obywatelskiej zarządza wczoraj na własną rękę na dworcu kolejowym Podgórze-miasto rewizję podróżnych, którzy wysiedli na tej stacji. Ponieważ był to dzień poswaiteczny, więc podległym imi wczoraj miewo imi jednakowoż z wyjątkiem niu wczoraj r. d. Frigie był o godzinie późniejszej, przeto urzędnicy dla uniknięcia wyśiadali przeważnie na stacji Podgórze-miasto, aby poprzedzić dostawę ich do swoich biur. Wszystkich spotkała jednak niemila niespodzianka. Otwarte zamykacz wyszły, były tym razem zamknięte i zwarty tłum, liczący kilkadziesiąt osób, szedł się w nieopisanym ścisłu u jednego z przejść, gdzie służyła kolejowa odbieralnia biletów. Okazało się, że przyczyną tych wyjątkowych zarządzeń była rewizja, jaką postanowiła przeprowadzić tutaj Straż obywatelska w poszukiwaniu pasażerów. Wdzieliśmy, jak wiesznościom wiozomym do miasta produkty, odbierano i konfiskowano towary i naprosto ludzie zadawali sobie pytanie, na jakiej zasadzie się to dzieje, gdyż obywatelstwo władz jest chyba ułatwione a nie utrudnione! aprowizacje Krakowa i otwieranie jak najszybciej bramy dla wszelkiego dowozu. Ostatecznie zniechęceni i obrażeni do najwyższego stopnia publiczność przerwała kordon i otworzyła sobie sama wyjście, nie zważając na protesty skonstruowanych członków Straży, którzy nie umieli nawet wyjaśnić publiczności celu i zamiarów tej tajemniczej rewizji.

Niewygodnym, tajemniczym urządzeniem obawy na publiczność, odbieranie jej prowiantów itp. oraz

trawienie wejścia z dworca ograniczeniem wolności osobistej, niedopuszczeniem do konstytucyjnym państwie i przeciwko metodzie tego rodzaju postępowania jak najkategoryczniej musimy zaprotestować.

SPRZEDAŻ CUKRU BIAŁEGO. Od piątku dnia 22 sierpnia br. będą wydawane skłopy rejonowe cukier białej uzyskany ze źródeł prywatnych po 25 kg. na osobę za ściąganiem kuponu górnego Nr. 11 legitymacji zbiorowej w cenie po 9 K 60 hal. za 1 kg. Czynkowie konsumów bezpośrednio aprowizowanych czynnością powyższą racy cukru w swych konsumach. Skłopy rejonowe oraz konsumy bezpośrednio aprowizowane winny zgłosić się po asygnyację cukrową w miejskim Biurze aprowizacyjnym w dniach 19, 20 i 21 bm. Zakładom zbiorowego pożycia i gospodarstwom domowym, liczącym ponad 25 osób będzie wydawany cukier biały na karty poboru, wystawiane przez centralne magistratu (Wielka 4, I p.).

Z TEATRU IM. SŁOWACKIEGO. Po skończeniu sezonu Tow. operowego będzie gmach teatru im. Słowackiego przez kilka dni zamknięty, a to celem odprężenia go i poczynienia niezbędnych adaptacji.

Nowy sezon dramatu 1919-20 rozpoczyna się wczwartek 28 bm. „Słabani panieńscy” hr. A. Frey, w których przedstawia się publiczności naszej nowo pozyskani artyści. Jak już z doniesień wiadomo, i w tym roku utrzymuje dyrekcja stale rezerwowane miejsca na pierwsze, drugie i dalsze przedstawienia, przyczem prawo pierwszeństwa mają zeszłorocznym posiadaczom. Zgłoszenia przyjmują kancelaria administracji w dniach od 26 bm. tj. od wtorku (a jak poprzednio zapisuje listem od 25 bm.) do dnia 30 bm. tj. soboty włącznie w godz. od 5-7 wiecz.

RAUT „NOC WENECKA”. W piątek ukończony był „Noc Wenecka” w pięknie udekorowanych, a także oświetlonych salach Kasya woj. skowego (dłyl się w ubiegły sobotę staraniem szpitala okrzegowego W. P. i Vi Kola T. S. L. raut na cele oświatowe dla rannych i chorych żołnierzy wojennego szpitala. Z wojskowskiej przybyli generałowie, Castella z armii gen. Hallera, Symon, Stillier i Gasiński z małżonkami, Zapalowski, Piasecki, znaczna liczba oficerów polskich, francuskich i włoskich. Poetyce Chwałkowi i Staffa deklamowała pięknie p. Jadwiga Korwin, śpiewali, jak zawsze z wdziękiem pp. Hendrichowa, Romanowski i Orszew. — Wszystkich wykonawców oklaskiwano gorąco i obdarzano kwiatami.

Po wyczerpaniu programu artystycznego, rozpoczęły się tańce prowadzone przez dra Polaka, które wśród ożywionej zabawy zatrzymały towarzystwo do samego rana.

FATALNE SKUTKI PRZEPŁNIENIA W POCLAGACH. Przywieziono do Krakowa Ad. Bola, wyrobnika, który został zepchnięty z platformy wagonu przez podręcznych niedołęch Białej. Nieszczęśliwy wypadł pod kółła wozu, które mu obie nogi zniżyły. Na dworcu opatrzyło go pogotowie ratunkowe i przewieźło do szpitala.

Również wczoraj przywieziono na dworzec podległym Kar. Posecką, zepchniętą przez toczących się pasażerów z kłosek przy ul. Rakowej. Posecką, która odniosła sprężony kontuzji na całym ciele przewieźło pogotowie do szpitala.

ASPIRACJE. Do jednego z mieszkań kamienicy pod 1. 4 w Ryńku głównym usiłował się wczoraj włamać Ant. Plata i Wl. Banach i ułkryli się w skrytkach stojących w śieni, by po zamknięciu bramy rozpocząć złodziejskie operacje. Zauważono ich jednak i oddano w ręce policyi.

NAPAD NA ULICY. Na przebiegającego godz. 1. p. podchodzącego do ul. Barskiej na Dębnikach Tadeusz B. B. i telegrafista kolejowego napadli kilku nieznanymi ludźmi. Napastnicy poranili go po głowie, podali mu ubranie i uciekli dopiero na krzyk matki Babka, która przysłała na tą scenę. Rannego opatrzyło pogotowie ratunkowe.

BOJKA Z POLICYJĄ. J. Zakrzewski murarz i J. Błechowa, przepak, pobili się wczoraj z policjantem, który oboje poranili. Opatrzyło ich pogotowie ratunkowe, zostawiając pod czujną opieką policyi.

ZŁODZIEJSKIE PRETENSJE. Do mieszkańca M. Migdolewskiego wpadł wczoraj z siekierą w rękę 15-letni St. Piotrowicz, chcąc zmusić się na nią za to, że... za kradzież dokonaną na jej szkole zostało niedawno aresztowany. Ze jednak kobieta była silniejszą od atakującego, wyrwała mu zabójcze narzędzie z ręki i ugrabiła, że go drugi raz aresztowano.

WŁAMANIE. Do pralni chemicznej przy ul. Sebastiana 3 włamali się wczoraj nieznani sprawcy i skradli wszystkie rzeczy farbowane i wypraną bieliznę znaczną wartość.

KRADZIEŻ. Na dworcu kolejowym aresztowano Stef. Brzukałę, który skradł K. Salapównę pakunki z garderobą i wiktualiami wartości 1.500 K i sprzedał zaraz za 140 K.

Za kradzież portfela z 200 K i dokumentami, popełnioną w wozie tramwajowym przytrzymał J. Spiełczak.

W mieszkaniu Debyry Beer znalazłono wielką ilość bielizny, znaczonej literami F. W., pochodzącej z kradzieży. Bieliznę odebrano a Beerową i jej syna Arta aresztowano.

Z kraju.

ECHA POBYTU HOOVERA WE LWOWIE. — Dzienniki z okazji wizyty Hoovera we Lwowie poświęcają artykuły wstępne. „Gazeta Lwowska” w dzisiejszym numerze pisze: Wizyta Hoovera we Lwowie pocztowała po sobie bardzo dodatnie wrażenie. Przekonaliśmy się, że w tym wielkim człowieku, który własną pracą i zdolnościami wzbudził się na stanowisko poważne, mamy szczeręgo przyjaciela. Hoover przybył, aby nam pomóc. Lecz oprócz pomocy realnej, przywiózł upomnienie. Wzwał nas, byśmy wzięli się do pracy, w przeciwnym razie nie wybrniemy z biedy. Musimy wszystko uczynić, żeby pracą i zrozumieniem ciężkiego położenia przetrwać groźne lata. Wojenna psychiza przybrała cechy zleniwienia. Trzeba nad tem pracować, aby to zleniwienie zastąpić wydatną pracą.

HOOVER WE WIEDNIU. „Nene Freie Presse” donosi, że kontrolor żywności Hoover przybył do Wiednia i konfował z członkami przył. amerykańskiej we Wiedniu. Wczorajem odjechał Hoover z Wiednia.

GENERALNY DELEGAT dr Galecki wyjechał wczoraj w podróż inspekcyjną po Galicji.

Z UNIWERSYTETU W POZNANIU. Jak donoszą pisma poznańskie, dwa nowe wydziały powstaną wkrótce na wszechnicy Piastowskiej a mianowicie: wydział teologiczny i wydział rolniczo-leśny. Siły profesorskie są już w większej części zapewnione. Skoro powstaną także tak bardzo potrzebny wydział leśkarski, będzie uniwersytet poznański całkowicie zorganizowany. Biblioteka przywioziona przez ulicy Rycewskiej stała się Biblioteką uniwersytecką, której dyrektorem mianowany został p. dyrektor dr Kuntze z biblioteki Jagiellońskiej. Wszelchnia Piastowska wzięła inicyatywę w urządzeniu Akademii rolniczej w Bydgoszczy, gdzie powstana nadto: instytucja i instytut rolniczy. Instytut dla wyrobienia stróżów i instytut gorzelniczy. Instytucje już w Bydgoszczy wspaniały instytut rolniczo-eksperymentalny, rozwijają się nim na wysoką skalę pracownia dla stosowanej entomologii, na wzór zakładu w Ameryce. Badane w niej będą warunki biologiczne różnych owadów-szkodników w rolnictwie i lasach celem wyznaczenia racjonalnych środków ich topienia. W Niemczech wyprzedza szkolnictwo rolnicze straż na 300 milionów marek rocznie, dowód wynimowy, jak doniosłego znaczenia będzie dla naszego rolnictwa bydgoski instytut. Istniejące w Bydgoszczy liczne gmachy rządowe ułatwią w wysokim stopniu tworzenie powyższych placówek naukowych i społecznych, które otwarte będą w niedalekim już czasie.

KURSY DLA WYCHOWAWCÓW. Ministerium pracy i opieki społecznej przystępuje do zorganizowania z początkiem roku akademickiego kursów dla wychowawców w instytucjach opieki nad dziećmi i młodzieżą. Termin zapisów oraz szczegóły co do warunków przyjęcia zostaną w najbliższym czasie ogłoszone.

RADA SZKOLNA KRAJOWA WOBEC MATRYALNEGO STANU NAUCZYCIELI. Od nauczycieli gimnazjów w Debicy otrzymałnisi następujące pismo:

„Zupnie uznanie i szczerą podziękowanie wyrażam Szan. Redakcyi „Nowej Reformy” za obywatelskie

ujawnienie się w sprawie materialnego położenia nauczyciela średniego. Takiego bowiem „macoszego” traktowania tej ważnej kwestii nie było za czasów austriackich, a przynajmniej w Debicy od roku u czekają na uregulowanie potrzeb za godnymi nadliczbowe, nauczyciele rzeczywici dotychczas, jakkolwiek to już podła sierpienia, nie otrzymali remunracji za godziwy nadliczbowe. Dla nauczycielstwa w Debicy, gdzie stosunki aprowizacyjne niżej wszelkiej krytyki, gdzie ani zarząd miasta ani starosta rozprzekie wcale tą sprawą się nie zajmują, każda kwota stanowi ważny, czynnik celem nabycia środków żywności zwłaszcza, że bieżenie chleba kosztuje 10 K, kg. mięsa 14 K, kg. maki żytniej 15 K, pszennej 18 K. Apelujemy więc do Państwa, aby włączyła w sprawę zwykłej wypłaty tego, co się należy nauczycielom i co oni ciężką pracą wśród trudnych warunków zarobili. Zapytujemy także, kiedy przyjdzie wreszcie ów dodatk, uchwalony przed trzema tygodniami przez Sejm?

Z POWODU BRAKU WĘGLA. „Nene Freie Presse” donosi, że podlegi pospieszne kolejnicie zostały wzięte mane, a to z powodu braku węgla. Dolejszy podlegi pospieszy ententy nie wyjechał z Paryża, ponieważ od granicy niemiecko-austriackiej mogłyby tylko jechać jako podlegi odcyby.

ULEPSZENIE NA KOLEJACH. „Kurier warszawski” donosi: Na konferencji wydziałów technicznych w ministerstwie kolei uchwalono przeprowadzenie szeregu ulepszeń na naszych kolejach, mianowicie postanowiono między innymi odnowić lawki wycieczne w wagonach, do którego to celu z powodu tanioci, plusz ma na razie zastąpić płótno, dalej ustalono także potrzebę (dopowiednio) opalania wagonów w zimie i nabywo w tym celu pewną liczbę specjalnych wagonów oraz zamówiono węże gumowe do rozprowadzania pary. Wiele czasu poświęcono także sprawie odczyszczenia wagonów i usuwania przysotów.

ZNISZCZENIE LASÓW POLSKICH PRZEZ OKUPANTÓW. Na odbywającym się tutaj zjeździe leśników wygłosił profesor Siedkowski referat o lasach w związku z wojną. Największą szkodę wyrządziła w lasach rabunkowa gospodarka okupantów. Obrachunek obliczył strata naszych nie jest jeszcze ukończony. W puszczy Bułowskiej straty te oblicza specjalna komisja wojskowa. Niemcy urządzili w puszczy tej 20 tartaków i 10 maszyn do wyrubu wolny drzewnej, zatrudniając 3.000 robotników. W 70 majątkach w Galicji wsiadłi, na 43.500 hektarów lasów wyrębito 183.291.183 metrów sześciennych. W Krolewie 40 tartaków przerobiło 10 milionów metrów sześciennych materiału na przestrzeni 19.000 hektarów lasów leśnych. W okupacji austriackiej naprowadzająca szkoda wyrządzona została we wschodnich powiatach ziem lubelskiej, gdzie przerobiono i zabrano 1.365.800 metrów sześci. drzewa.

POŁOŻENIE W PODKOŁOZYSKACH. Z Podkolezysk donoszą, że panuje tam spokój po dniach inwazyi bolszewickiej i ruskiej. Mieszkańców jest mało, ponieważ pociągali, bojąc się rabunków i mordów bolszewickich. Obecnie nikt tam żadnego funkcjonarjusza urzędu cywilnego, oprócz władz wojskowych. W mieście powstała herbaciarnia dla żołnierza polskiego dzięki Towarzystwu Siostry ludowej i delegacji Towarzystwa opieki nad żołnierzem polskim p. Szwederskiej. Drożyna w Podkolezyskach niesłychana. Bochenek chleba kosztuje 36 K, cukru, soli, tłuszczu wcale niema.

WIEC W SKOLEM. W Skolem odbył się przed kilku dniami wiec w sprawie przynależności kresów wschodnich do Polski. Wiec wypadł imponująco. Przewodził ks. Szczepanek, kierownik szkoły p. Turczanowski i 2 robotników, którzy jako ofiary ukraińskich rządów opowiadali swoje przeżycia. Wiec uchwałił, aby na pamiątkę przeżyc, które mieszkańcy wycierpieli, nazwać tę część Galicji „ziemią męczenników”. Wreszcie wzniesiono okrzyki na cześć armii. Pociągali państwa, Paderewskiego i generała Iwaszkiewicza.

CUKROWNA W CHODOROWIE. „Kurier lwowski” donosi, że cukrownia w Chodorowie ma być uruchomiona w przyszłym roku, tj. na kampanię 1920 na 1921. W tej sprawie zarząd cukrowni zaprosił okolicznych ziemian na konferencję na dzień 20 sierpnia br. na godz. 12 w poł.

GOSPODARKA NIEMIECKA NA LITWIE. „Dziennik Poznański” donosi: Z prywatnego listu, nadanego nam, wynijmuje nielada uszczęplenie co do gospodarki niemieckiej na Litwie.

„Po pięciodniowej podróży z Grodna ku moim dotarłszy do L. (najlepiej pisząc list) — i tu zaczyna się cała tragedia. Dwór zajęty przez rozbitego żołnierstwa niemieckiego. I tu żołnierze z dwoma lejtnantami, którzy na moje prośby, aby mi pokój oswojili,

PANOW OFICERÓW, oraz PANA NELEPY, którzy przebywali w niewoli rosyjskiej w Perowsku w Turkiestanie, a powrócili w ostatnich miesiącach, proszą o wiadomości o jej mezu. WŁADYSŁAWIE, Józefa KOBEROWA, Wieliczka. 8620

Jeszcze tylko dziś i jutro można oglądać w KINOTEATRZE „SZTUKA” HOTEL SASKI — ULICA ŚW. JANA L. 6 największe współczesne arcydzieło sztuki kinematograficznej „MATER DOLOROSA” przepyszny dramat w czterech aktach ze słynną artystką francuską EMMA LYNN w roli głównej.

Nadto dwa akty bajecznego humoru „PRINCES DZIECKIEM SZCZĘŚCIA” z niezrównanym Morycem.

Adwokat dr Józef Herzig prowadzi obecnie kancelaryę adwokacką w WIEDNIU, I, DOROTHEERGASSE 6.

Demokracja polska w sprawie żydowskiej.

Otrzymujemy następujące pismo z prośbą o umieszczenie:

Zarząd główny Polskiego Stronnictwa demokratycznego na posiedzeniu, odbytym w Krakowie przy udziale mężów zaufania z b. Królestwa Kongresowego i Małopolski uchwalił na podstawie referatu dra Romana Bogdaniego, co następuje:

1) Uznając zjazd „Zjednoczenia Polaków” wyznania mojżeszowego wszystkich ziem polskich, odbyty w połowie maja b. r. w Warszawie, oraz uchwały, tamże podjęte, jako wyrażające woli i pragnienia tego odłamu społeczności żydowskiej, która, uważając się za część narodu polskiego, opowiada się bez zastrzeżeń przy służbie dla dobra wspólnej ojczyzny, Polski, zarząd główny Polskiego Stronnictwa demokratycznego, jako naczelny organ stronnictwa, wita odnośne uchwały „Polaków” wyznania mojżeszowego z szczerą radością i sympatią, widząc w tym zadatek zgodnego nadal pożytku ogółu współobywateli polskich.

2) Przyjmując z zadowoleniem do wiadomości, iż zjazd „Zjednoczenia Polaków” wyznania mojżeszowego wszystkich ziem polskich, uznał, iż sprawa żydów w Polsce jest sprawą wewnętrzną Polski i dążąc na równi z żydami Polakami do załatwienia jej przez państwo polskie w myśl zasad sprawiedliwości, co tylko z nakładem najlepszej woli obu stron może być dokonane, potępiamy z jednej strony pożądaną godną ekspresję, osadzonego zresztą należyte przez cały uczytliwy ogół polski, z drugiej strony stwierdzamy z ubolewaniem, iż część społeczności żydowskiej świadomie działała na szkodę państwa polskiego, bądź to popierając czynnie naszych wrogów, bądź też oczerniając nas wobec zagranicy, i mamy nadzieję, że żydzi-Polacy tej zgrubnej i niebezpiecznej akty samą jak najsilniej się przeciwstawia.

3) Zarząd główny Polskiego Stronnictwa demokratycznego stwierdza, iż tego rodzaju zjawiska przejściowe, jak powyższe, towarzyszące trwałym od lat pięciu na ziemiach polskich wojnie, nie mogą zaprzęścić tej chlubnej wielowiekowej tradycji zgodnego współżycia ogółu polskiego z żydami, lecz, że przez wzajemną ufność i zgodne współdziałanie obu stron, polskiej i żydowskiej, to wezły będą się zacieśniały ku pożytkowi państwa polskiego.

4) Widząc w równoprawności żydów nie tylko formalną, lecz i rzeczywistą, najlepszy środek do zażegnania obecnych waśni polsko-żydowskich, zarząd główny Polskiego Stronnictwa demokratycznego wzywa usilnie członków stronnictwa, by w myśl swojej polskiej tradycji, zaświadczanej również i w ostatnim programie stronnictwa, działali nadal w tym duchu i nie dali się sprowadzić z tej drogi sprawiedliwości, gdyż ona najlepiej służy rozumnie pojętym interesom Rzeczypospolitej Polskiej.

Polska agitacja na Słowaczynie.

Pod tym tytułem zamieszcza praski „Pondelnik” w nr. 31 z dnia 4 bm. długi artykuł, w którym między innymi czytamy:

Zaraz po zeszłorocznym przewrocie wszelkich galicyskich Polacy szowinistyczny(?) agitację w przyłączeniu pomysłowych komitetów słowackich, głównie spiskiego i orawskiego do Polski. Czecho-Słowacy naogół ignorowali tę agitację, zaznaczając ją krótkimi uwagami — jako objaw znanego polskiego szowinistycznego ducha(?), który sam przez się wkrótce zaniknie. Tymczasem rzeczy się mają nieco inaczej. Polacy bowiem galicyscy są wprost nieuleczalni w swym dążeniu do jak najwzrostu potęgi. — Agitacja ich za Spiszem, Orawą i ziemią Tremoczną nie tylko nie ustaje, ale przestaje być „romantyczną”, koncentrując się i organizując. „Gazeta Krakowska(?)” w połowie lipca br. przyniosła głos znanego polskiego poety i pisarza K. Tełmiejera, uzasadniającego polską „prawdę” do Spisza i Orawy i wzywający ogół do wszczęcia agitacji za tem, aby w tamtejszej ludności rozbudzony został duch polski. Akcję tę Polacy istotnie w powyższych ziemiach rozpoczęli i prowadzą różnym sposobem. Dobrą glebą pod posiew złoego ziarna przegotowali im przeciwko Czechom głównie żydzi węgierscy, a w ostatnim czasie ukazują się tam agenci polsko-węgierscy(?) z Hontkoma „literatury”, broszur i czasopism, które rozrzucają między dobrych, lecz niestety, niedość jeszcze przez nas poinformowanych ludzi.

Następnie omawia „Pondelnik” broszurę polską, wydaną dla ludności Spisza i Orawy pod tytułem: „Co będzie z nami?”, na którą się wielce powyższy organ czecho-słowacki obraża, pisząc: „Nad taką agitacją, która operuje fałszywymi danymi i wszelkim sposobem wprowadza zamęt do naiwnego człowieka słowackiego(?) nie powinniśmy przejść milcząc, lecz powinniśmy siłą jej stawić twardą, wypytując ją rzetelną pracą z czechskiej strony. Przeto posyłamy tam dobrych nauczycieli czechskich, dobrych urzędników i instruktorów, nie zaś byle jakie lalki pomalowane na kolor czerwono-biały.”

Artykuł powyższy — przedrukowany także przez inne pisma czechskie — jest niezbyt do-

wodem silnego ruchu opozycyjnego wśród ludności polskiej na Spiszu i Orawie przeciwko Czechom, co pisma czechskie usiłują przypisać jedynie „polskiej agitacji”, i który to ruch co-

Sylusca na Górnym Śląsku.

Ze sfer miarodajnych otrzymujemy autentyczne przedstawienie zajść na Górnym Śląsku: Ludność polska Górnego Śląska, doprowadzona postępowaniem Niemców do rozpaczliwej, chwyciła za broń w przekonaniu, że tylko o własnych siłach może się pozbyć Niemców, chwyciła się ostatnich środków, by jarmuż niemieckie zrzucić. Ostatnie powody, które wywołały powstanie ludności na Górnym Śląsku, są następujące:

— Dnia 16 b. m. robotnicy na kopalni myśłowickiej przybyli po zapłatę. Żołnierze niemieccy kazali im po dziesięciu wstępować na teren kopalni. Na protest robotników, że zachowują się przeciwko spokojnie i wojsko im takich rozkazów dawać nie może, Niemcy zaczęli strzelać do robotników z kulomiotów. Zabito siedmiu robotników, dwie kobiety i jednego chłopaka.

W sobotę strzelali żołnierze niemieccy w Zależu bez żadnego powodu do okien mieszkań, ludzie do spokojnie idących po ulicach ludzi. Zabito 1 robotnika. Ze Starego Bierunia chcieli Niemcy wywieść wikaryusza, Polaka, na co ludność okolicy Bierunia w nocy z soboty na niedzielę rozpoczęła rozbrajać żołnierzy niemieckich. W kilku miejscach też udało się robotnikom Niemców rozbroić. Pod Tychami rozprószyło wojsko niemieckie powstańców.

W Mysłowicach ludność polska rozpoczęła około godziny 8 wieczorem rozbrajać żołnierzy niemieckich. Wojsko niemieckie otoczyło powstańców, aresztując masami i katusząc bezlitośnie. — Kilku aresztowanych już odwieziono wprost do szpitala. Nad jednym robotnikiem zaczęło się aż 9 żołnierzy niemieckich w sposób bezlitośnie.

W Bogucicach słomiono powstanie, strzelając do powstańców ze wszystkich stron. Obecnie dokonują wojska niemieckie masowych aresztowań, kłopotliwych z Polaków nawinie się w Bogucicach, Zawadzin i Małej Dąbrówce.

W Brzozowicach i Kamiennie rozbroili ludność patrol niemiecki. Reszty załogi nie rozbrojono wskutek obrażenia powstańców granatami ręcznymi z drugiego piętra, dokąd się Niemcy skryli.

W Bytomiu rozpoczęła ludność rozbrajać Niemców około godziny 4, lecz już około godziny 7 przybyło wojsko niemieckie z Gliwic i okolicy i powstanie stłumiło.

Niemcy dokonują masowych aresztowań ludności polskiej, przyczem zębanie się przekracza wszelkie granice.

W Szopienicach pobili żołnierze niemieccy chłopaka Seweryna, ponieważ rozniósł polską gazetę ludową.

Wczoraj chcieli Niemcy aresztować dwóch Polaków, na co ludność polska zareagowała oddaniem aresztowanych i próbą rozbrojenia wojska.

W Kochłowicach w nocy z soboty na niedzielę chcieli aresztować ks. proboszcza Lexa. W obronie tegoż stanęła ludność polska i stanęła wojsku zbrojny opór. Opór ludności przełamano, przyczem Niemcy postępowali z aresztowanymi z całą brutalnością. Dwóch ludzi jest zabitych.

Nie ulega wątpliwości, że Niemcy swą systematyczną prowokacją i przesławianiem ludności polskiej wyprowadzili ją z równowagi i celowo wywołali zamieszki, aby pod pozorem tłumienia rozruchów wywieść jak najwięcej Polaków i sterować ludność polską na czas przed plebiscytem.

Warszawa, 19 sierpnia (PAT). W ostatnich dniach oddziały niemieckie Grenzschtutzu ponowiły znow na Śląskim odcinku napady na ludność i pograniczne posterunki polskie. I tak na odcinku inowrocławskim i wódzkiem Niemcy wszczęli gwałtowny ogień minowy, karabinowy i karabinów maszynowych. Dnia 14 bm. oddział Śląskiego Grenzschtutzu napadł na Piotrowice. Po godzinnej walce wyparto Niemców. Podobnie na wschód od Piotrowic Niemcy strzelali 9 bm. na Lubiez. Prowokacje te i napady przedstawiają następnie Niemcy w prasie zagranicznej jako prowokacje i napady Polaków. Po zawarciu pokoju wersalskiego polscy dowódcy poszczególni, np. wyżej wymienionych odcinków, uważali za wskazane wejść w porozumienie z dowódcami niemieckimi i ułożyć się, by zaniechano wzajemnego ostrzeliwania się jako bezcelowego a co ważniejsze wymierzonego przeciw postanowieniom konferencji pokojowej. Niemcy pozornie przystali na to, ale tylko w tym celu, aby uspić czujność naszych straż i przy pierwszej sposobności znow zacząć napady i rabunki. Obecnie daje się znow zauważyć wzmożona działalność Grenzschtutzu, dziś zwanego już Reichswehr.

Oienzywa polska w pełnym toku.

Warszawa, 19 sierpnia (PAT). Komunikat sztabu generalnego wojsk polskich z dnia 18 bm.:

Front litewsko-białoruski. Nieprzyjacieli większymi siłami stawiał opór w rejonie Urzeze, lecz po zaciętej walce został odrzucony przez nasze oddziały w kierunku na wschód, gdzie przeprowadził ugrupowanie i stara się bronić wzdłuż linii kolejowej Bobrujsk, Starija Dorogi. W walkach tych osiągnęliśmy stację Wierhutin, wieś Solon, Nowosiółki i stację Tanka. Oddziały nasze w dalszym ciągu posuwają się naprzód. Na reszcie frontu ożywiona działalność patroli i oddziałów wywiadowczych.

Front wolski. Na wschód od Sam nasze oddziały wywiadowcze doszły do linii Kamiennoje, Zieliszcz, Budnia Lwa, Masiewicz, Rokitno.

Front galicyjski. Kawaleria nasza, czynsząc przedpola, zdobyła silnie broniony przez bolszewików Zastaw. Różnicy nieprzyjacieli cofnął się pośpiesznie w kierunku wschodnim.

Kawaleria nasza w pościgu za nią zajęła bez boju Prytuń, Radoszówkę i inne wsie na wschód i północny wschód od Zastawia. Na reszcie frontu spokój.

W zastępstwie szefa sztabu generalnego Haller, pulk.

Z komisji polsko-niemieckiej.

Berlin, 19 sierpnia (PAT). W sobotę 16 sierpnia, prócz posiedzenia polskiej komisji skarbowo-likwidacyjnej, odbyło się wspólne posiedzenie komisji gospodarczej, na którym omawiano kwestię węglową. W niedzielę 17 sierpnia obradowała w obecności przedstawicieli misji wojskowej ententy generałów Duponta i Malcelne wspólna podkomisja polityczno-administracyjna pod przewodnictwem z polskiej strony podsekretarza stanu Wróblewskiego. Z niemieckiej strony dyr. ministerialnego Simonsa. Po krótkiej dyskusji postanowiono ustanowić trzy komisje: komisję mniejszości narodowych, komisję urzędniczą i komisję, mającą za cel ustalenie tymczasowego współdziałania aż do chwili wejścia w życie traktatu wersalskiego czynników polskich przy administracji odstąpionych państwu polskiemu terytoriów. Współdziałanie to ma zagwarantować ochronę praw i interesów państwa polskiego i ludności miejscowej. Komisje powyższe rozpoczną już swoją pracę w poniedziałek 18 sierpnia.

Węgry zachodnie proklamują przyłączenie do Austrii.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Wiednia:

„Montage-Journal” donosi z Hirtlenfeld, że dziś rano w niemieckich częściach zachodnich Węgry, graniczących ze Styrią, dokonano się przewrót polityczny, mianowicie obszary te proklamowały swoje przyłączenie się do Austrii.

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). „Wiener Allg. Zeitung” i inne dzienniki wiedeńskie donoszą, że cały szereg gmin komitatu waszwarskiego (Eisenburg) oświadczyło odepnięcie od Węgier, a przyłączenie się do niemieckiej Austrii. Pismo to donosi, że 231 gmin wysłało do rządu w Budapeszcie i w Wiedniu, oraz do misji koalicyjnej telegramy z zawiadomieniem o przyłączeniu się do niemieckiej Austrii, włącznie do Styrii. Telegramy wyrażają prośbę, aby rząd niemiecko-austriacki objął niechęć nad utrzymaniem ludu i porządku w tych okolicach. Z granicy styryjskiej donoszą, że na wszystkich wzgórzach nadgranicznych rozpalono ogień na znak radości. Z powodu wydarzeń w zachodnich Węgrzech i z powodu polityki rządu węgierskiego, zebrała się dziś po południu główna komisja zgromadzenia narodowego w Wiedniu.

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). Wied. Biuro kor. donosi na podstawie węgierskiego biura korespondencyjnego:

Węgierski minister spraw zagranicznych Marcin Lowassy wystosował za pośrednictwem węgierskiego reprezentanta w Wiedniu do niemiecko-austriackiego rządu notę, w której rząd węgierski oświadcza, że dowiedział się z ubolewaniem i zdziwieniem o nocie rządu niemiecko-austriackiego wystosowanej do prezesa konferencji pokojowej p. Clemenceau z prośbą o upoważnienie do obsadzenia zachodnio-węgierskich komitetów przez niemiecko-austriacką żandarmerię, Volkswehr i służbę bezpieczeństwa.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Wiednia:

„W. Mittags-Zeitung” podaje szczegółowo z przewrotów w zachodnich Węgrzech. Według tych relacji we wszystkich większych miejscowościach zachodnich Węgry przychyliło do wielkiej manifestacji na rzecz przyłączenia się do Austrii. Wszędzie wśród entuzjazyzmu uchwalono rezolucje, oświadczenia, że ludność tych obszarów od dzisiaj uważa się za przynależną do Styrii, że występuje ze związku z ziem maddziarskich i przesyła rządowi austriackiemu braterskie pozdrowienie, prosząc o natychmiastowe objęcie tam rządów. Na wszystkich budynkach publicznych wywieszono flagę stołeczną.

Rząd Austrii „w obronie” plebiscytu

Wiedeń, 19 sierpnia (Telef. pryw.) Wczoraj zebrała się komisja główna Zgromadzenia narodowego w sprawie noty, którą Węgry wystosowały do niemieckiej Austrii odnośnie do niemieckich Węgry zachodnich. Komisja główna uchwaliła jednomyślnie wydać proklamację do Niemców, mieszających się na Węgrzech, by zaniechali wszelkich kroków zaczepnych, tembardziej, że delegaci niemieckiej Austrii uzyskują niewątpliwie w Paryżu przeprowadzenie plebiscytu w sprawie przynależności obszarów niemieckich na Węgrzech.

Rząd Austrii po stronie Beli Kuhna.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Paryża:

Fakt udzielenia bolszewikom węgierskim gościnny w Austrii wywołał w kołach ententy bardzo przykre wrażenie. Zarzucają, że jak długo na Węgrzech rządził bolszewizm, rząd austriacki odrzucał wszelką myśl przyłączenia Węgry do Austrii. Obecnie po obaleniu Beli Kuhna rząd austriacki nie tylko odmienił się tym, lecz także prze do obsadzenia ich wojskami. Ze względu na to stanowisko Czesi i Jugosłowianie wnieśli już do konferencji pokojowej i zażądali utworzenia korytarza między Czechami a Jugosławią.

Kład polityczny nowego gabinetu.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Belgradu:

Nowy gabinet składa się z członków demokratycznego bloku i z socjalistów. Prezydentem ministrów został Ljuba Dawidowicz. Ministerstwo spraw zagranicznych objął Trumbić, sprawy wewnętrzne Prywiecwie. Socjaliści demokraci otrzymali cztery teki, generał Radie, nie należący do żadnej partii, obejmie teki wojny.

Socjaliści poza gabinetem.

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). „Neue Freie Presse” donosi z Budapesztu, że rokowania między socjalnymi demokratami a prezesem gabinetu nie doprowadziły do skutku. Garam odjechał do Wiednia, a teki, które przeznaczono były dla socjalnych demokratów, zostały obsadzone mieszczańskimi politykami.

Kronstad stolicą Rumunii.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro donosi z Bukaresztu:

Rumunski prezydent ministrów Bratianu wyjechał do Kronstadu. Przed wyjazdem odbył się bankiet pożegnany, na którym Bratianu oświadczył, że Kronstad stanie się stolicą wielkiej Rumunii.

W sprawie trybunału dla Wilhelma.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie biuro donosi z Bukaresztu:

Jak podaje Agencja Dacia z Belgradu, do międzynarodowego trybunału, mającego sądzić b. cesarza Wilhelma, powołany został jako członek tego trybunału także jeden reprezentant rządu jugosłowiańskiego.

Wilson chwyci się w swych zapamiętaniach

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). „Telegraphen Compagnie” donosi z Waszyngtonu: Wyrażenie Wilsona o ewentualnym wysłaniu Knox i Dodge do Berlina, gdyby traktat nie został ratyfikowany z wielu stron, nie brane jest w dosłownym znaczeniu, a raczej dopatrują się w tem oznaki, że Wilson ewentualnie ustąpi, gdyby traktat nie został podpisany.

Sprawatratatupokojowego Ameryce

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT) Wied. Biuro kor. donosi z St. Germain:

„Matin” donosi z Nowego Jorku, że prezydent Wilson w rozmowie z przywódcą demokratów w senacie Hirschcockiem ganił tendencje poszczególnych demokratów, którzy przyłączają się do programu republikańskiego w sprawie traktatu pokojowego. Jest najważniejszym zadaniem demokratów z całą stanowczością zwalczać wszelkie dodatki do traktatu pokojowego. Najbardziej niepokojące spowodowały dla Stanów Zjednoczonych polskie zawarcie odrębnego traktatu z Niemcami. Jeżeli senat odrzuci traktat pokojowy, wówczas Wilson wyśle senatorów Lodge i Knox jako pośredników pokojowych do Berlina. Senator Hirschcock podaje w przyszłym tygodniu w senacie walkę przeciw poprawkom do traktatu pokojowego. Wilson przynajmniej we środe komisję dla spraw zagranicznych.

Konflikt Stanów Zjedn. z Meksykiem

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). Wied. Biuro pras. donosi skrótko z Paryża:

Stosunki między Stanami Zjednoczonymi a Meksykiem są bardziej napięte niż kiedykolwiek. Kierującą pisma amerykańskie przepowiadają konflikt i piszą, że Wielka Brytania dała przyzwolenie na ankę w Meksyku przez Stany Zjednoczone.

M ksyk wydał angielskiego posła.

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). Wied. Biuro kor. donosi z Waszyngtonu:

Korespondent „Associated Press” donosi, że angielski reprezentant w Meksyku został wezwany przez prezydenta Carranza, aby opuścił kraj.

Judenizacja głowa rządu zachodni-rosyjskiego.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Iłagi:

W Rewalu utworzył się północno-zachodni rząd rosyjski. Głową tego rządu jest generał Judenicz, prezydentem ministrów Ljanczew, ministrem wojny Suworow, ministrem spraw wewnętrznych Aleksandrow, ministrem żywnościowym Maklinow. Do ukonstytuowania się tego rządu przyczynił się angielski wojskowy pełnomocnik Marsh.

Garscy służący przy robocie.

Praga, 19 sierpnia (PAT). Czeskie Biuro prasowe donosi z Londynu:

„Daily Telegraph” donosi z Moskwy, że wojska rosyjskie na Syberii ofiarowały koronę carską Karpotkinowi, który jednak odmówił jej przyjęcia. Wobec tego korona ma być ofiarowana ks. Romanowskiemu, pochodzącemu z młodszej linii Romanowych.

Włoska pożyczka przymusowa.

Wiedeń, 19 sierpnia (Telef. pryw.) „N. Fr. Presse” donosi z Lugano:

„Corriere della Sera” donosi, że włoska rada ministrów oświadczyła się za pożyczką przymusową, porzucając plan jednorazowego podatku majątku.

Ambasadorowie Anglii.

Wiedeń, 19 sierpnia (PAT). Tel. Comp. donosi z Londynu na podstawie doniesienia Holland News Bureau, że sir Georg Buchanan mianowany będzie ambasadorem angielskim w Rzymie, Billon w Konstantynopolu, Clark w Pradze, a Roussel w Berlinie.

Wiadomości umiarkowane. Herce i artyficy

— JAN GRZEGORZEWSKI: „Na Spiszu”. Studia i teksty folklorystyczne. Zakopane. Nakład Księgarni Podhalańskiej. 1919.

Dziś, gdy dusza i ocy polskie zwracają się i zwracają się muszą niestannie w stronę Spisza, poznać trzeba konieczność wymienioną powyżej ceną książkę naszego nieznanego balczca, choćby ze względu na ujawnienie w niej i stwierdzenie polskości tej drogiej nam ziemi. Treść w niej zawartą podzielił autor na dwie części. W pierwszej omawia wyczerpująco: obszar, załudnienie, orografię i hydrografię, wspólność etniczną w przeszłości z całym pasem karpackim w ogóle, a tatrzzańskim w szczególności, swojskie, pokrewne i obec żywoty etniczne i narodowościowe, oraz zarysowanie się dualistycznego kłosa pranyjskiego w topografii (przezwania w kierunku orografii i hydrografii), w zwyczajach i lecznictwie (jako części składowej wierzeń), w obrzędach weselnych, architekturze, oraz w pieśniach i bajkach. Druga część mieści w sobie zbiór tekstów tychże pieśni i bajek, tudzież przykłady mowy codziennej. — Wśród klechd i pieśni spiskich znajdują się wiele, będących wariantami starych pieśni szlacheckich

i bajek ludowych, opowiadanych na olbrzymim obszarze krain polskich. Nie potrzebujemy chyba zaznaczać, jak bogaty zbiór, podany i spisany przez Grzegorzewskiego, jest interesujący nie tylko dla ludoznawcy lub pisarza-artysty, lecz i dla przeciętnej czytelnika.

— ZYGMUNT DOLIŃSKI: „Nowy porządek świata”. Warszawa—Kraków. Nakładem J. Czerneckiego. W broszurze pod powyższym tytułem przedstawił autor bankructwo imperyalizmu, jako skutek wojny obcej. Wojna wykazała zupełne bankructwo zabórczych dążeń nowożytnych państw. W Lidze narodów widzi autor twórczą myśl, jedynie rozwiązanie przyszłych konfliktów zbrojnych między narodami i przyczyną w całości poszczególne punkta Ligi narodów. Nadchodzi — zdaniem autora — nowa era, w której panować będzie nie przemoc, ale zasada sprawiedliwości i wolności. Autor wita w Lidze narodów ideał jakkolwiek nie doskonały, jednak nowożytny. Polska znajmie pod patronatem Ligi narodów poważne stanowisko, tem więcej, że odpowiada to jej ideałom tradycyjnym. Pełna ciekawych uwag broszura p. Dolińskiego porusza zagadnienie pierwszorzędnej wagi i aktualności. (Is.)

— NOWE KSIĄŻKI:

O szkole polską. Protokół zjazdu delegatów Stow. nauczycieli z Krakowa, Podhalańskiego i Gali-cyjskiego, w Krakowie w dniach 6—9 stycznia 1918. Lwów 1918. Nakładem Księgarni Tow. naucz. szkół wyższych.

Dr Wł. J. Otrzyński: Polityka osiedleńczo-mieszkaniowa w zastosowaniu do potrzeb Polski. Warszawa 1919. (Wydawnictwo ministerstwa zdrowia publ.)

Józef Aliczyński: Uwagi o nauczaniu fizyki w szkole średniej. Lwów 1918. (Wyd. Tow. polskiego Instytutu pedagog. w Krakowie).

Odpowiedzialny redaktor: MICHAŁ KONOPINSKI. Wydawca: RUDOLF OSMAN.

Nadzwyczajne.

(Artykuły w tym dziale nie pochodzą od redakcji)

Wanda Olga Bemian Szobelska

zginęła śmiercią tragiczną w Zakopanem, przeżywszy lat 22, dnia 18 sierpnia 1919 roku.

NABOŻENSTWO ŻALOBNE

odprawionem zostanie we środe, dnia 20 sierpnia o godzinie 9 rano w kościele OO. Kapucynów.

ZAKŁAD LEKARSKO-DENTYSTYCZNY

DRA E.-WALIGORSKIEGO W GRYBOWIE

latem w Kryncie

poszukuje technika lub techniczki do robót w zlocie i kauczuku. — Posada stała. Oferty (listem poleconym) pod: „Dr E. Waligorski w Kryncie”. 8484 3

RUTYNOWANY KUPIEC

poszukuje kapitalistów lub spółników w celu założenia

DOMU HANDLOWO-PRZEMYSŁOWEGO W WILNIE. — Zgłoszenia listowne przyjmują Administracya „Nowej Reformy” pod: „F. 10.”

Dr Bruno Wojciechowski

wyjechał.

Gustawa Romanowa Ignacy Schiff

zaślubieni.

W SIERPNIU 1919.

Tę drogą zawiadamiają wszystkich swoich przyjaciół i znajomych.

Doc. dr Tadeusz Kleczkowski

okulista 8619 6

POWRÓCIŁ. — ULICA KRUPNICZA L. 3.

JEST DO SPRZEDANIA zaraz imienny udział „Żeglugi Polskiej”, nominalnej wartości 24 tysiące koron, zwrótych na żądanie w styczniu 1920 roku, obecnie za cenę 22 tysięcy koron. Wiadomość w biurze J. Ropskiego, ul. Szewska L. 5. 8595 2

ZŁOTO DENTYSTYCZNE

VOGLER, KRAKÓW, GRODZKA 39-41, II. P

Herbaty prawdziwej Ceylon i gatunek

nadszedł świeży transport

i jest do nabycia DETALICZNIE W CENIE 110 KORON ZA 1 KILOGRAM w fabrycznym

składzie cukrów warszawskich

